

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ที่จะวิเคราะห์ว่า ในหน่วยสร้างกริยาวลี ที่มีกริยาวลี 2 กริยาวลี และมี *จะ* ปรากฏระหว่างกริยาวลีนั้น กริยาวลีหน้า *จะ* มีคุณสมบัติทางอรรถศาสตร์อะไร มีความสัมพันธ์ทางอรรถศาสตร์กับกริยาวลีที่ตามหลัง *จะ* อย่างไร และอะไรเป็นเงื่อนไขในการปรากฏหรือไม่ปรากฏของ *จะ* ที่เกิดระหว่างกริยาวลีนั้น โดยมีสมมติฐานในการวิจัย คือ ความสัมพันธ์ทางอรรถศาสตร์ระหว่างกริยาวลีหน้า *จะ* และกริยาวลีที่ตามหลัง *จะ* เป็นเงื่อนไขกำหนดการปรากฏหรือไม่ปรากฏของ *จะ* ที่เกิดระหว่างกริยาวลี

ในการวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ดังกล่าว ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะการปรากฏของ *จะ* ระหว่างกริยาวลีจากข้อมูลที่เป็นสิ่งพิมพ์ โดยคัดเลือกข้อเขียนที่เขียนขึ้นโดยผู้ใช้ภาษาไทย ซึ่งข้อมูลในงานวิจัยนี้ประกอบด้วยข้อเขียนประเภทสารคดี ข่าว บทความทั่วไป และบทสัมภาษณ์ ที่ตีพิมพ์ในระหว่างปี พ.ศ. 2532-2535 (ตั้งในภาคผนวก) ทั้งนี้เพื่อให้การวิเคราะห์ดังกล่าวครอบคลุมกริยาวลีที่ปรากฏใช้ในภาษาไทยให้มากที่สุด

กริยาหน้า *จะ* จากข้อมูลที่น่ามาวิเคราะห์แบ่งได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ กริยาเดี่ยว และกริยาวลี เมื่อวิเคราะห์คุณสมบัติทางอรรถศาสตร์ของกริยาหน้า *จะ* แล้ว ผู้วิจัยพบว่า กริยาหน้า *จะ* ประเภทกริยาเดี่ยวมีคุณสมบัติทางอรรถศาสตร์ 2 ประการ คือ

1. กริยาที่ต้องการส่วนเติมเต็ม เป็นกริยาที่มีความหมายไม่สมบูรณ์ในตัวเอง ได้แก่ กริยาแสดงความประสงค์ กริยาแสดงการตัดสินใจ กริยาแสดงการวางแผน กริยาแสดงการกระทำทางวาจา และกริยาแสดงการเริ่มของเหตุการณ์

2. กริยาที่ไม่ต้องการส่วนเติมเต็ม เป็นกริยาที่มีความหมายสมบูรณ์ในตัวเอง ได้แก่ กริยาแสดงทัศนคติ

กริยาหน้า จะ ดังกล่าว เมื่อปรากฏในประโยคเริ่ม หรือประโยคไม่เริ่มที่ใช้ในสถานการณ์พิเศษจะพบว่า กริยาที่ต้องการส่วนเติมเต็มเป็นกริยาที่ไม่สามารถปรากฏตามลำพังได้ ส่วนกริยาที่ไม่ต้องการส่วนเติมเต็มเป็นกริยาที่สามารถปรากฏตามลำพังได้

สำหรับกริยาหน้า จะ ประเภทกริยาลี้มีคุณสมบัติทางอรรถศาสตร์ 2 ประการคือ

1. กริยาแสดงการกระทำโดยทางกาย
2. กริยาแสดงสภาพการณ์หรือครอบครองสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

กริยาลี้ข้างต้นเป็นกริยาที่มีความหมายสมบูรณ์ในตัวเอง เนื่องจากประกอบด้วยคำกริยา และมีคำนาม นามวลี บุพบทวลี หรือคำหลังกริยาบางคำตามมาข้างหลัง

ในการศึกษาการปรากฏและไม่ปรากฏของ จะ พบว่า คำว่า จะ มีลักษณะการปรากฏทั้งแบบบังคับ คือ ต้องมี จะ และไม่บังคับ คือ จะมี จะ หรือไม่ก็ได้ ในกรณีหลังนั้นกริยาหน้า จะ อาจมีความหมายที่แตกต่างไปจากเดิม และไม่แตกต่างไปจากเดิมก็ได้

กริยาลี้หน้า จะ และกริยาลี้หลัง จะ มีความสัมพันธ์ในแง่หน้าที่ต่อกัน คือ กริยาลี้หน้า จะ เป็นกริยาหลักซึ่งมีหน้าที่แสดงความเป็นไปหรือเหตุการณ์หลักในประโยค ส่วนกริยาหลัง จะ ทำหน้าที่ 2 ประการ ดังนี้

1. เติมความหมายของกริยาลีหน้า *จะ* ที่มีความหมายไม่สมบูรณ์ในตัวเอง โดยเป็นส่วนเติมเต็มที่แสดงความหมายดังนี้ คือ แสดงการกระทำที่เป็นเป้าหมายของความประสงค์ การกระทำที่เป็นผลของการตัดสินใจ การกระทำที่เป็นผลของการวางแผน การกระทำที่ตามมาจากการกระทำทางวาจา และการกระทำที่มีการตั้งต้น

2. เสริมความหมายของกริยาลีหน้า *จะ* ที่มีความหมายสมบูรณ์ในตัว โดยจะเสริมความหมายในลักษณะดังนี้ คือ การกระทำที่เป็นเป้าของทัศนคติซึ่งแสดงโดยกริยาที่มาข้างหน้า วัตถุประสงค์ของการกระทำที่แสดงโดยกริยาลีหน้า *จะ* และแสดงการกระทำซึ่งความสำเร็จแห่งการกระทำนั้นเกิดจากการที่ประธานมีหรือไม่มี ครอบครองหรือไม่ได้ครอบครองปัจจัยบางอย่าง

ในการวิเคราะห์การเกิดจริงของเหตุการณ์ โดยแยกพิจารณากริยาลีหน้า *จะ* และกริยาลีหลัง *จะ* พบว่า กริยาลีแต่ละกลุ่มมีสภาพความเป็นจริงดังนี้

กริยาลีหน้า *จะ*

กริยาลีหน้า *จะ* แสดงเหตุการณ์ที่เกิดจริงในขณะที่ผู้พูดกล่าวถ้อยคำเมื่อปรากฏในประโยคแสดงการบอกเล่าเนื้อความ อย่างไรก็ตาม มีข้อยกเว้น คือ กริยาลีหน้า *จะ* อาจแสดงเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงได้ในบางกรณี ได้แก่ ในประโยคแสดงการสมมุติ การแสดงข้อเสนอแนะ และการแสดงเงื่อนไข

กริยาลีหลัง *จะ*

กริยาลีหลัง *จะ* แสดงเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงในขณะที่ผู้พูดกล่าวถ้อยคำซึ่งเป็นผลมาจากคุณสมบัติทางอรรถศาสตร์ของกริยาหน้า *จะ* เหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงดังกล่าวอาจเกิดหรือไม่เกิดภายหลังการกล่าวถ้อยคำก็ได้ ในกรณีที่เกิดจริงจะมีความเป็นไปได้ในการเกิด 2 แบบได้แก่ เหตุการณ์เกิดเรียงต่อกัน และเหตุการณ์เกิดไม่เรียงต่อกัน เหตุการณ์ที่เกิดเรียงต่อกันนั้นจะตามหลังกริยาลีหน้า *จะ* ที่แสดงการกระทำโดยทางภาษาโดยจะเกิดเรียงตามมาหลังจากที่เหตุการณ์ที่มาข้างหน้าสิ้นสุดลง ส่วนเหตุการณ์ที่เกิดไม่เรียงต่อกันจะตามหลังกริยา

หน้า *จะ* ที่เป็นกริยาเดี่ยวที่ต้องการส่วนเติมเต็ม กริยาที่ไม่ต้องการส่วนเติมเต็ม และ กริยาวลีแสดงสภาพการมีหรือครอบครองสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยในกรณีที่เกิดหลังจากเวลาที่กล่าว ถ้อยคำจะเกิดไม่เรียงต่อจากเหตุการณ์ที่มาข้างหน้าในทันทีทันใด

จากขอบเขตข้อมูลของงานวิจัยนี้ อาจสรุปได้ว่า คำว่า *จะ* เป็นคำแสดง เหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริง เนื่องจากได้ปรากฏหน้ากริยาวลีที่แสดงเหตุการณ์ที่ไม่เกิดจริงในขณะ ที่ผู้พูดกล่าวถ้อยคำ

ข้อเสนอแนะ

1. การปรากฏของ *จะ* นอกจากจะนำหน้าด้วยกริยาวลีที่ประกอบด้วยคำกริยาแท้ ซึ่งอาจมีนามวลีทำหน้าที่เป็นกรรม และอาจมีคำปฏิเสธ "ไม่" นำหน้ากริยาวลีดังกล่าวตาม ขอบเขตที่ผู้วิจัยได้ศึกษาในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว *จะ* ยังสามารถนำหน้าด้วยคำช่วยกริยา ซึ่ง ลักษณะดังกล่าวน่าจะได้นำมาศึกษาค้นคว้าโดยเฉพาะในแง่อรรถศาสตร์อย่างละเอียดต่อไป

2. ผู้วิจัยพบว่า คำว่า *จะ* ยังปรากฏในประโยคที่มีคำประเภทอื่น ได้แก่ คำบอก โอกาส เช่น ตามปกติ เขาจะไปบ้านแม่ทุกอาทิตย์, ส่วนใหญ่ เราจะทำเสร็จตอนใกล้เวลาค่ำ ฯลฯ คำเชื่อมชนิดต่าง ๆ ได้แก่ คำเชื่อมบอกเหตุ เช่น ถ้าไม่คิดอย่างนี้ ก็เห็นจะอธิบาย อะไรไม่ได้, หากจะเขียนรายละเอียดเรื่องวิธีการบดवासบึงคมลา ก็จะต้องเขียนหนังสือ หลายเล่มสมุดไทย ฯลฯ คำเชื่อมบอกความขัดแย้ง เช่น ถึงแม่จะไม่มีปัญญาเลี้ยง เจ้านาย ของเราก็อยังมี ฯลฯ คำเชื่อมบอกเวลา เช่น เขามาหยิบร่มตอนจะออกจากบ้าน, พอจะใช้ จึงรีบส่งมาให้ ฯลฯ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าเป็นลักษณะที่น่าสนใจอีกลักษณะหนึ่งและน่าจะนำมาศึกษา โดยละเอียดในแง่วากยสัมพันธ์และอรรถศาสตร์

3. จากการสังเกตการใช้คำว่า *จะ* ในข้อเขียนระหว่างการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยพบ ว่า คำว่า *จะ* มักปรากฏหลังคำช่วยกริยา หรือคำกริยาบางคำที่มีคำว่า "ที่" หรือ "ว่า"

เชื่อมอยู่ เช่น เราควรที่จะรู้ว่าเทคโนโลยีทางด้านนี้เราอยู่ในระดับไหน, คนเยอรมันค่อนข้างที่จะเป็นคนที่ไม่ค่อยไว้วางใจใครง่าย ๆ, เราเชื่อว่าจะมีเหตุการณ์ที่เข้าใจกันผิดอย่างหนึ่งอย่างใด, คนเรานั้นต้องการที่จะรู้หัวใจคนอื่นมากกว่าอะไรทั้งหมด ฯลฯ ลักษณะดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่าเป็นลักษณะที่น่าสนใจอย่างยิ่ง และน่าจะมีการนำมาศึกษาทั้งในแง่วากยสัมพันธ์ และอรรถศาสตร์โดยละเอียด

4. ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การบังคับและไม่บังคับการปรากฏของคำว่า จะ เป็นลักษณะที่น่าสนใจ ซึ่งน่าจะได้ศึกษาในแง่อรรถศาสตร์ เพื่อให้ทราบถึงลักษณะและเหตุผลของการบังคับและไม่บังคับการปรากฏที่แน่ชัด

